

**KESAN BER CERITA TERHADAP PENCAPAIAN PENULISAN KARANGAN
NARATIF BAHASA MELAYU***(Effect of Story Telling Technique Towards Narrative Writing Achievement in Malay Language)*

ZURAINI JUSOH
Universiti Putra Malaysia
zurainijusoh@gmail.com

ABDUL RASID JAMIAN
Universiti Putra Malaysia
arasid@upm.edu.my

Dihantar pada:
3 Januari 2014

Diterima pada:
15 April 2014

Koresponden:
zurainijusoh@gmail.com

Abstrak: Kajian ini dijalankan bagi mengenal pasti kesan penggunaan teknik bercerita dalam pembelajaran penulisan karangan naratif murid-murid tingkatan satu. Teknik bercerita merupakan satu bentuk teknik pembelajaran yang dapat menimbulkan minat belajar dalam kalangan murid. Cerita yang mengandungi tema dan plot juga diwarnai dengan penggunaan gaya bahasa, latar, situasi, dan sudut pandangan yang baik mencorak penceritaan yang baik. Justeru, kajian ini telah dijalankan kepada seramai 66 orang sampel kajian murid tingkatan satu di sebuah sekolah menengah kebangsaan di negeri Selangor bagi mengetahui kesan bercerita terhadap hasil penulisan karangan naratif murid-murid. Sampel diberi praujian dan pascaujianrawatan pengajaran menggunakan teknik bercerita. Dapatan menunjukkan terdapat perbezaan yang signifikan terhadap prestasi penulisan karangan naratif murid-murid sebelum dan selepas diberikan rawatan teknik bercerita, iaitu $t(33) = 5.36, p = 0.01, d = 0.92$. Markah penulisan karangan naratif murid-murid kumpulan eksperimen juga menunjukkan peningkatan, iaitu semasa praujian dengan markah 14.74 kepada 23.15 semasa pasca ujian. Oleh itu, bercerita boleh dipertimbang oleh para guru sebagai teknik pengajaran alternatif dalam usaha meningkatkan pencapaian penulisan karangan naratif dalam kalangan murid-murid.

Kata kunci: Teknik bercerita, penulisan karangan naratif, sekolah menengah kebangsaan, Penilaian Menengah Rendah (PMR)

Abstract: This study was conducted to determine the effect of using story telling technique in learning narrative writing form one students. Story telling technique is a form of learning techniques to create interest in learning among students. The story contains themes and plots are also colored by the use of language styles, setting, situation, and a good view of the good shape the narrative. This research has been conducted on a total of 66 samples form one students at a secondary school in the state of Selangor to determine the effect of story telling to produce a narrative writing among students. Samples are given pre and post treatment test teaching story telling techniques. The results showed significant differences in the performance of narrative writing before and after the given of treatment story telling techniques, namely $t(33) = 5.36, p = 0.01, d = 0.92$. Score of narrative writing among experimental group also showed an increase, during the pre with a score of 14.74 to 23:15 during the post-test. Thus, the story can be considered by the teacher as a alternative teaching techniques to improve on the narrative writing among students.

Keywords: Story telling technique, narrative writing, secondary School, Lower Secondary Assessment (PMR)

PENGENALAN

Pendidikan di sekolah bukan sahaja melibatkan proses mengambil input yang dipelajari semata-mata sebaliknya, mampu mengaplikasikan apa yang dipelajari dalam kehidupan seharian (Mahzan 2003). Hal ini bersesuaian dengan matlamat Falsafah Pendidikan Kebangsaan yang berhasrat menghasilkan insan berkualiti, iaitu mampu menggunakan kemahiran dan ilmu yang dipelajari di dalam bilik darjah sesuai dengan situasi yang dialami.

Menurut Suppiah (2006), penghasilan sesebuah karangan memerlukan pengarangnya menyampaikan idea secara jelas, tepat, dan berkesan. Penghasilan sebuah karangan yang utuh, isi karangan perlu tepat, jelas dan asli. Proses menulis karangan melibatkan aktiviti pemikiran, iaitu pemikiran sebelum menulis karangan, proses pemikiran semasa menulis karangan, dan proses pemikiran yang dialami selepas karangan dihasilkan. Tambah Suppiah (2006) lagi, sewaktu proses menulis juga, pengarang perlu jelas tentang khalayak atau kepada siapa karangan tersebut dihasilkan.

Tujuan karangan dihasilkan, pemilihan kata, dan penyusunan perenggan, tajuk, dan kesatuan ayat juga antara komponen penting sesebuah karangan. Pemilihan kata perlu disesuaikan dengan tujuan karangan sama ada untuk tujuan perbincangan, memujuk, memberi pendapat, atau untuk bercerita. Perkembangan isi dan huraian juga dibuat dalam bentuk perenggan yang mencirikan kesatuan sesebuah karangan. Namun, kemahiran ini mampu dikuasai oleh sesiapa sahaja sekiranya terdapat pengubahsuaian kurikulum dan juga penyediaan bahan pengajaran yang sesuai (Faridah, Nooreiny & Raja Mohd Fauzi 2001).

Dalam konteks pengajaran karangan berbentuk naratif, terdapat dua bahagian utama, iaitu tema dan plot (Mahzan 2003). Tema berperanan sebagai pemangkin idea asas atau persoalan pokok yang menyatakan tujuan karangan dihasilkan. Manakala, plot atau alur cerita ialah cara sesebuah karangan naratif disusun. Plot biasanya mengandungi beberapa episod dan terbina daripada pengenalan, permasalahan, kemuncak dan penyelesaian. Penulisan karangan naratif menjadi fokus kajian kerana bahagian ini menyumbang markah

tertinggi (Suppiah 2006; Alias 2006). Murid-murid seharusnya memberi lebih perhatian kepada bahagian ini untuk memperoleh skor yang baik dalam peperiksaan. Malah kemahiran mengarang penting sebagai alat pernyataan perasaan serta pengetahuan yang tidak terbatas dalam masyarakat moden (Hawthorne 2007). Kemahiran mengarang adalah kemahiran tertinggi dalam tatatingkat kemahiran bahasa dan sinonim dengan mata pelajaran Bahasa Melayu (Nawi 2002). Begitu juga dengan Sukatan Pelajaran Bahasa Melayu tahun 2000 yang menghendaki murid dapat menulis pelbagai jenis karangan (Marohaini 2004). Mengarang juga penting untuk mengukuhkan penguasaan pola bahasa (Abdul Shukor 2001).

Walau bagaimanapun, secara umum tahap pencapaian murid masih tidak memuaskan (Zulkifley 2005). Manakala, Abd. Aziz (2000) menyatakan Lembaga Peperiksaan Malaysia dan Majlis Peperiksaan Malaysia melaporkan kelemahan murid dalam karangan biasanya tertumpu kepada masalah aspek isi, teknik mengarang dan bahasa. Murid-murid didapati menyatakan isi yang sama atau hampir sama berulang-ulang, dan bahagian pendahuluan yang meleret-leret (Nawi 2006). Masalah ini juga berlaku di negara lain misalnya, di Amerika Syarikat apabila *National Assessment of Educational Progress* pada 2002 menyatakan bahawa 72% murid tahun 4, 68% murid tahun 8 dan 77% murid tahun 12 berada di peringkat pencapaian rendah dalam kemahiran menulis karangan (*National Center of Educators Statistic*, 2003 dalam McMaster & Espin, 2007).

Justeru, teknik bercerita mungkin dapat membantu meningkatkan prestasi kemahiran mengarang murid. Bercerita melibatkan perhubungan dua hala antara guru dengan murid, dan antara murid dengan murid. Teknik ini juga boleh dimanipulasikan mengikut kesesuaian dan kemampuan guru. Murid boleh mengalami sendiri situasi cerita melalui penggunaan bahan-bahan bantu mengajar yang disesuaikan guru semasa teknik bercerita digunakan di dalam bilik darjah. Selain itu, penggunaan gambar atau bercerita dikatakan dapat melatih murid berfikir (Shahabuddin & Rohizani 2003).

Sesebuah karangan yang baik terhasil melalui kesatuan pendahuluan, isi-isi dan kesimpulan yang berkaitan dengan tajuk atau isu

yang diketengahkan. Isi-isi yang dihasilkan pula disokong dengan contoh, cogan kata, peribahasa, statistik, pendapat tokoh dan sebagainya (Nawi 2006). Melalui pelbagai jenis cerita yang didedahkan, murid diharapkan mampu mengalami situasi, latar, sudut pandangan, gaya bahasa yang pelbagai dan sebagainya. Elemen-elemen ini menambahkan maklumat dalam ingatan murid dan berguna dalam penulisan karangan kelak.

OBJEKTIF KAJIAN

Secara umum, kajian ini dijalankan untuk mengetahui kesan penggunaan teknik bercerita dalam pembelajaran Bahasa Melayu terhadap prestasi penulisan naratif murid-murid tingkatan satu. Selain itu, kajian ini juga dapat membuktikan bercerita masih sesuai digunakan dalam aktiviti pembelajaran bahasa. Bercerita bukan sahaja untuk pendidikan peringkat rendah sahaja sebaliknya, boleh diubah suai untuk peringkat sekolah menengah. Manakala, objektif khusus yang ingin dicapai melalui kajian ini ialah:

1. Mengetahui prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan kawalan dan eksperimen semasa praujian.
2. Mengetahui prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan kawalan dan eksperimen semasa pasca ujian.
3. Membandingkan prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan kawalan.
4. Membandingkan prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan eksperimen.

HIPOTESIS KAJIAN

Beberapa hipotesis nol kajian telah dibentuk bagi jangkaan hasil dapatan kajian. Hipotesis kajian adalah seperti berikut:

Hipotesis Nol 1 (Ho1): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif kumpulan kawalan dan eksperimen semasa praujian.

Hipotesis Nol 2 (Ho2): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan

karangan naratif kumpulan kawalan dan eksperimen semasa pasca ujian.

Hipotesis Nol 3 (Ho3): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan kawalan.

Hipotesis Nol 4 (Ho4): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan eksperimen.

REKA BENTUK KAJIAN

Kajian kesan bercerita terhadap penulisan karangan naratif Bahasa Melayu telah dijalankan menggunakan kaedah kuasi eksperimen dengan reka bentuk kumpulan kawalan tidak serupa praujian dan pascaujian. Populasi kajian ini melibatkan 13 buah kelas tingkatan satu yang terdiri daripada 441 orang murid di sebuah sekolah menengah di daerah Pelabuhan Klang. Sampel kajian pula seramai 66 orang murid daripada dua buah kelas yang sederhana pencapaian dan diajar oleh guru mata pelajaran Bahasa Melayu yang sama. Keseluruhan murid yang berada dalam kumpulan kawalan dan kumpulan eksperimen dijadikan sebagai sampel kajian. Sampel kajian kumpulan kawalan seramai 32 orang murid dan kumpulan eksperimen seramai 34 orang murid.

Kedua-dua kumpulan diuji semasa praujian bagi memastikan skor min pencapaian penulisan karangan naratif mereka sebelum rawatan adalah setara. Murid-murid dalam kumpulan eksperimen menerima rawatan pengajaran menggunakan teknik bercerita manakala, murid-murid kumpulan kawalan menggunakan teknik pengajaran sedia ada. Selepas tiga minggu rawatan diberikan, murid-murid diuji dengan pascaujian. Hasil penulisan karangan naratif murid-murid ini telah dinilai oleh guru Bahasa Melayu yang mengajar kedua-dua kelas tersebut mengikut format Penilaian Menengah Rendah. Min skor praujian dan pascaujian penulisan karangan naratif kedua-dua kumpulan dibandingkan bagi mengetahui kesan teknik pengajaran yang digunakan.

DAPATAN KAJIAN

Jadual 1 menunjukkan pecahan sampel kajian mengikut jantina dan bangsa. Daripada 32 orang sampel kumpulan kawalan, 18 orang (56.3%) adalah lelaki dan 14 orang (43.8%) adalah perempuan. Sampel kajian yang terdiri daripada murid lelaki yang berbangsa Melayu ialah seramai 5 orang (27.8%) dan 8 orang (57.1%) adalah perempuan. Sampel kajian berbangsa Cina pula seramai 13 orang (72.2%) adalah lelaki dan 6 orang (42.9%) adalah perempuan. Manakala, tiada murid yang menjadi sampel berbangsa India dalam kumpulan kawalan.

Jadual 1: Pecahan sampel mengikut jantina dan bangsa

Bangsa	Kawalan (N = 32 Orang)		Eksperimen (N = 34 Orang)	
	Lelaki	Perempuan	Lelaki	Perempuan
Melayu	5 27.8%	8 57.1%	4 33.3%	13 59.1%
China	13 72.2%	6 42.9%	4 33.3%	6 27.3%
India	0 -	0 -	4 33.3%	3 13.6%
Jumlah	18 56.3%	14 43.8%	12 35.3%	22 64.7%

Kumpulan eksperimen pula terdiri daripada 12 orang (35.3%) sampel lelaki dan 22 orang (64.7%) sampel perempuan. Terdapat 4 orang (33.3%) daripada sampel kajian adalah lelaki yang berbangsa Melayu, Cina dan India. Manakala sampel kajian perempuan berbangsa Melayu ialah 13 orang (59.1%), 6 orang (27.3%) adalah berbangsa Cina dan 3 orang (13.6%) berbangsa India. Terdapat empat hipotesis kajian yang merupakan andaian dapatan sebelum data dianalisis. Dapatan kajian berdasarkan hipotesis seperti berikut:

Hipotesis Nol 1 (Ho1): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif kumpulan kawalan dan eksperimen semasa praujian.

Jadual 2: Ujian-t bagi sampel bebas semasa praujian bagi kumpulan kawalan dan kumpulan eksperimen

Kumpulan	Min	SP	t	DK	Sig.
Kawalan	17.22	6.11	1.57	31	0.13
Eksperimen	14.74	6.67			

Nota: Tidak signifikan pada aras 0.05

SP = Sisihan Piawai

DK = Darjah Kebebasan

Kumpulan Kawalan, N = 32

Kumpulan Eksperimen, N = 34

Jadual 2 menunjukkan nilai min prestasi penulisan karangan naratif praujian kumpulan eksperimen dan kumpulan kawalan. Dapatan menunjukkan nilai min praujian kumpulan kawalan ialah 17.22 dengan nilai sisihan piawai 6.11. Manakala, nilai min kumpulan eksperimen ialah 14.74 dengan nilai sisihan piawai 6.67 yang menunjukkan semasa praujian prestasi kumpulan kawalan adalah lebih baik dalam penulisan naratif berbanding kumpulan eksperimen. Serakan taburan markah kumpulan kawalan juga lebih rapat jika diperhatikan kepada nilai sisihan piawai yang lebih kecil berbanding sisihan piawai kumpulan eksperimen.

Walau bagaimanapun, analisis ujian-t bagi sampel berasingan menunjukkan tidak terdapat perbezaan yang signifikan antara kedua-dua kumpulan, iaitu $t(31) = 1.57, p = 0.13, d = 0.28$. Oleh itu, hipotesis nol ini diterima kerana prestasi penulisan karangan naratif semasa praujian bagi kumpulan kawalan dan eksperimen adalah setara serta sebarang perubahan semasa pasca ujian boleh menjadi asas perbandingan kepada kesan pengajaran teknik yang digunakan.

Hipotesis Nol 2 (Ho2): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif kumpulan kawalan dan eksperimen semasapasca ujian.

Jadual 3: Ujian-t bagi sampel bebas semasa pasca ujian bagi kumpulan kawalan dan kumpulan eksperimen

Kumpulan	Min	SP	t	DK	Sig.
Kawalan	21.16	4.81	1.22	31	0.23
Eksperimen	23.15	5.29			

Nota: Tidak signifikan pada aras 0.05

SP = Sisihan Piawai

DK = Darjah Kebebasan

Kumpulan Kawalan, N = 32

Kumpulan Eksperimen, N = 34

Jadual 3 menunjukkan nilai min kumpulan kawalan ialah 21.16 dengan nilai sisihan piawai 4.81. Manakala, nilai min bagi kumpulan eksperimen ialah 23.15 dengan nilai sisihan piawai 5.29. Berdasarkan dapatan ujian-t bagi sampel bebas, tidak terdapat perbezaan yang ketara markah ujian penulisan karangan naratif semasa pasca ujian bagi kedua-dua kumpulan, $t(31) = 1.22, p = 0.23, d = 0.21$. Oleh itu, hipotesis nol ini diterima dan dapat disimpulkan bahawa prestasi penulisan karangan naratif pasca ujian kedua-dua kumpulan adalah hampir sama.

Hipotesis Nol 3 (Ho3): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan kawalan.

Jadual 4: Ujian-t bagi sampel berpasangan prestasi murid semasa pra ujian dan pasca ujian bagi kumpulan kawalan

Kumpulan	Min	SP	t	DK	Sig.
Kawalan	17.22	6.11			
			2.64	31	0.01
Eksperimen	21.16	4.81			

Nota: Signifikan pada aras 0.05

SP = Sisihan Piawai

DK = Darjah Kebebasan

N = 32

Jadual 4 menunjukkan prestasi murid-murid kumpulan kawalan. Semasa praujian, murid-murid yang menggunakan teknik pengajaran sedia ada ini memperoleh min 17.22 dengan nilai sisihan piawai sebanyak 6.11. Namun, semasa pasca ujian didapati markah penulisan murid meningkat kepada 21.16 dengan sisihan piawai 4.81. Nilai sisihan piawai pasca ujian yang lebih kecil berbanding praujian menunjukkan taburan serakan markah murid-murid kumpulan ini yang lebih rapat.

Berdasarkan dapatan ujian-t berpasangan, terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif bagi kumpulan

kawalan, $t(31) = 2.64, p = 0.01, d = 0.47$. Oleh itu, hipotesis nol ini ditolak dan wujud perbezaan yang agak besar antara skor min markah semasa pra ujian dengan pasca ujian bagi kumpulan kawalan ini.

Hipotesis Nol 4 (Ho4): Tidak terdapat perbezaan yang signifikan dalam prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan eksperimen.

Jadual 5: Ujian-t bagi sampel berpasangan prestasi murid semasa pra ujian dan pasca ujian bagi kumpulan eksperimen

Kumpulan	Min	SP	t	DK	Sig.
Kawalan	14.74	6.67			
			5.36	33	0.01
Eksperimen	23.15	5.27			

Nota: Signifikan pada aras 0.05

SP = Sisihan Piawai

DK = Darjah Kebebasan

N = 34

Jadual 5 menunjukkan berlaku peningkatan yang ketara sebelum dan selepas pengajaran menggunakan rawatan teknik bercerita diberikan kepada kumpulan eksperimen. Skor min markah penulisan karangan naratif murid-murid kumpulan eksperimen semasa praujian ialah sebanyak 14.74 dengan sisihan piawai 6.67. Manakala, semasa pasca ujian skor min markah penulisan karangan naratif mereka telah meningkat kepada 23.15 dengan sisihan piawai 5.27. Nilai min semasa pasca ujian yang lebih besar ini membuktikan berlaku peningkatan dalam prestasi penulisan karangan naratif murid-murid kumpulan eksperimen. Hal ini disokong dengan taburan serakan yang lebih rapat berdasarkan nilai sisihan piawai selepas pengajaran menggunakan teknik bercerita dijalankan kepada murid-murid ini.

Manakala, ujian-t bagi sampel berpasangan pula menunjukkan terdapat perbezaan yang signifikan dalam peningkatan prestasi penulisan karangan naratif murid kumpulan eksperimen, $t(33) = 5.36, p = 0.01, d = 0.92$. Oleh itu, hipotesis nol ini ditolak dan wujud perbezaan yang ketara antara skor min markah semasa praujian dengan pasca ujian bagi kumpulan eksperimen.

Kesimpulannya, walaupun dapatan menunjukkan bahawa terdapat perbezaan yang signifikan dalam kedua-dua kumpulan kajian, namun perbezaan yang lebih ketara dicatatkan oleh kumpulan eksperimen yang menggunakan pengajaran teknik bercerita. Ini dibuktikan dengan nilai kesan saiz varians yang lebih besar, $d = 0.92$ bagi kumpulan eksperimen berbanding $d = 0.47$ kumpulan kawalan. Begitu juga dengan nilai perbezaan skor min selepas pasca ujian bagi kedua-dua kumpulan. Skor min bagi kumpulan eksperimen telah meningkat sebanyak 8.41 markah berbanding hanya 3.94 markah kumpulan kawalan.

PERBINCANGAN

Berdasarkan dapatan kajian yang telah dikemukakan, dapat disimpulkan bahawa teknik bercerita memberi kesan yang positif kepada prestasi penulisan karangan murid. Hal ini dapat dibuktikan apabila prestasi penulisan karangan naratif kumpulan eksperimen menunjukkan peningkatan. Berdasarkan nilai min yang diperoleh iaitu 14.74 sebelum rawatan, prestasi kumpulan eksperimen meningkat kepada nilai min 23.15. Berlaku peningkatan yang besar sebelum dan selepas rawatan teknik bercerita dikenakan kepada murid-murid iaitu peningkatan sebanyak 8.41. Namun, bagi kumpulan kawalan pula walaupun terdapat peningkatan prestasi, peningkatan yang berlaku adalah sedikit sahaja. Min pra ujian kumpulan kawalan ialah 17.22 dan min pasca ujian ialah 21.15 iaitu meningkat sebanyak 3.93 sahaja.

Namun, teknik bercerita dalam kajian ini hanya mampu meningkatkan prestasi penulisan karangan naratif murid-murid tingkatan satu daripada prestasi lemah kepada sederhana sahaja. Rawatan teknik bercerita selama tiga minggu kepada murid-murid kumpulan eksperimen didapati tidak berjaya menghasilkan prestasi cemerlang. Hasil kajian ini tidak bertepatan dengan hasil-hasil kajian lepas yang menyatakan bahawa bercerita sesuai untuk murid-murid lemah dan juga cemerlang pada masa yang sama (Taylor, 2000). Malah, kajian oleh Bahagian Perancangan dan Penyelidikan Dasar Pendidikan, Kementerian Pelajaran Malaysia (2000) juga telah mengenal pasti teknik bercerita sebagai

salah satu teknik yang berkesan untuk mengajarkan penulisan karangan.

Walaupun bagaimanapun, jika diperhatikan kepada pemilihan teks cerita dalam kajian ini iaitu, *Padi Berbuah Emas*, *Salah Tangkap* dan *Perahu Kerak Nasi* adalah bersesuaian dengan pendapat Abdullah (2004). Pengkaji telah menggunakan tiga teks yang berlainan dan mempunyai tahap kesukaran yang berbeza. Pemilihan cerita yang berlainan penting untuk murid menguasai pelbagai keperluan dan tidak tertekan kepada satu-satu emosi sahaja (Abdullah 2004). Malah Rosei Sheerin (2005), juga telah menggunakan tiga teks cerita hantu dan bermula dari cerita mudah kepada cerita yang lebih sukar dalam kajian beliau.

Hasil kajian ini tidak menghasilkan prestasi cemerlang sebaliknya hanya mampu meningkatkan prestasi penulisan karangan naratif murid-murid kepada peringkat sederhana sahaja. Hal ini mungkin disebabkan oleh beberapa faktor yang perlu dikenal pasti untuk kajian-kajian akan datang. Untuk memastikan bercerita benar-benar berkesan dan berperanan penting dalam meningkatkan prestasi penulisan karangan naratif murid-murid, segala kekurangan dalam kajian ini perlu diperbaiki. Antara masalah yang menyumbang kepada ketidakberkesanan teknik bercerita meningkatkan prestasi penulisan karangan naratif murid-murid kepada peringkat cemerlang ialah:

1. Guru bahasa Melayu yang menjadi pengajar didapati tidak bersedia sepenuhnya semasa bercerita. Hal ini diakui sendiri oleh guru terbabit yang menyatakan beliau tidak berkesempatan membaca teks yang diberikan pengkaji kerana bebanan tugas-tugas di sekolah. Beliau hanya sempat membaca teks tersebut 10 minit sebelum rawatan teknik bercerita diberikan kepada murid-murid kumpulan eksperimen. Malah semasa kajian dijalankan merupakan kali pertama guru terbabit menggunakan teknik bercerita dalam P&P mata pelajaran Bahasa Melayu.
2. Selain itu, guru juga didapati banyak berhenti dan kerap kali merujuk teks semasa bercerita. Keadaan ini tidak menghasilkan suasana yang santai antara guru dengan murid-murid semasa bercerita.

3. Sesi soal jawab antara guru dengan murid-murid juga didapati berlaku dalam keadaan yang tergesa-gesa. Guru didapati tidak memberi peluang kepada murid-murid untuk meneka apa yang berlaku pada bahagian-bahagian tertentu cerita dan menjawab persoalan yang dikemukakan.
4. Guru juga bercerita sambil duduk di penjurua meja dari awal sehingga akhir cerita. Keadaan ini membuatkan murid-murid di bahagian belakang tidak memberi perhatian terhadap cerita guru. Manakala murid-murid yang berbangsa Cina dan India pula hanya mendengar cerita tanpa memahami isinya. Untuk memastikan keberkesanan teknik bercerita, hubungan antara guru dengan murid sepatutnya wujud iaitu berlaku aktiviti soal jawab secara aktif. Guru perlu peka dengan perubahan sikap murid-murid. Sekiranya didapati murid-murid kurang memberi perhatian dan tumpuan, guru-guru boleh bertanyakan soalan-soalan ringkas. Sesi soal jawab juga berperanan menghasilkan sesi bercerita yang lebih santai dan tidak membosankan murid-murid.

Penggunaan teknik bercerita yang telah dikenal pasti berkesan dalam kajian ini boleh disebarluaskan dengan beberapa cara, antaranya dengan mengadakan bengkel, seminar atau latihan kepada guru-guru. Selain itu, teknik ini dapat membantu meningkatkan minat, kemahiran, serta keupayaan penghasilan bahan bantu mengajar yang sesuai ketika bercerita. Di samping itu, dengan menyediakan bilik atau tempat khas bagi menempatkan bahan-bahan bantu mengajar, pusat penghasilan bahan-bahan bantu mengajar, tempat penyimpanan peralatan dan juga sebagai tempat aktiviti bercerita dijalankan yang mungkin boleh diselenggarakan bawah sebuah kelab atau persatuan bercerita di sekolah.

KESIMPULAN

Rumusannya, untuk memastikan keberkesanan teknik bercerita beberapa langkah semasa bercerita perlu diambil perhatian seperti yang dinyatakan oleh Abdullah (2004) dan Wilkinson (2006) iaitu, persediaan sebelum masuk ke kelas, cara murid duduk dan kaedah guru

menyampaikan cerita. Selain itu, pengkaji-pengkaji seperti Cherry-Cruz (2001), Maria Sumediyani (2002), Dedi Firmansyah (2007) dan Takwin (2007) telah menyenaraikan beberapa kepentingan teknik bercerita. Antaranya, bercerita dikatakan dapat meningkatkan perbendaharaan kata, daya cipta murid dapat dikembangkan, memperoleh gambaran secara beragam sesuai dengan latar belakang pengetahuan serta pengalaman individu, memperkenalkan pola bahasa lisan, menyumbang kepada perkembangan sosial dan kognitif melalui pengalaman yang digambarkan dalam cerita dan sebagainya.

Pendapat ini bersesuaian dengan hasil dapatan kajian yang menunjukkan berlaku perubahan dalam daya cipta penulisan karangan jenis naratif. Perkataan dan istilah bercerita ditemui dalam hasil karangan pasca murid seperti “pada suatu hari”, “pada hari Ahad lepas”, “pada zaman dahulu”, “pada setahun yang lepas”, “di pinggir kampung” dan sebagainya. Selain itu, hasil karangan naratif murid juga banyak berkisar kepada pengalaman seharian atau kehidupan realiti mereka sebagai murid sekolah.

Kepentingan pengajaran menggunakan teknik bercerita dalam meningkatkan prestasi murid-murid memang tidak disangkal. Oleh itu, bercerita boleh menjadi teknik alternatif bagi menarik perhatian murid dan mencapai matlamat pengajaran dan pembelajaran bahasa.

RUJUKAN

- Abd. Aziz Abd. Talib (2000). *Pedagogi Bahasa Melayu: Prinsip, kaedah dan teknik*. Kuala Lumpur: Utusan Publications & Distributors Sdn. Bhd.
- Abdul Shukor Shaari (2001). Penulisan karangan: Beberapa proses yang harus dilalui pelajar. *Dewan Bahasa*. 1 (2): 24-27.
- Alias Ismail (2006). Soalan bantu lulus Bahasa Melayu PMR. *Pelita Bahasa*, 18 (6): 11-13.
- Bahagian Perancangan & Penyelidikan Dasar Pendidikan, Kementerian Pelajaran Malaysia. Kajian pelaksanaan Bahasa Melayu di Sekolah Jenis Kebangsaan Cina dan Tamil. Kuala Lumpur: BPPDP, 2000. Diperoleh pada 6 Mac 2008 daripada <http://apps.emoe.gov.my/bppdp/Kajian%20>

[BPPDP/2000/2000%20\(4\)%20Bahasa%20Melayu%20SRKC%20dan%20SRKT.pdf](http://pkukmweb.ukm.my/~penerbit/jurnal_pdf/jdidik27-01.pdf)

- Faridah Serajul Haq, Nooreiny Maarof & Raja Mohd Fauzi Raja Musa. (2001). Masalah penulisan naratif di kalangan pelajar sekolah menengah. *Jurnal Pendidikan* 27. Diperoleh pada 6 September 2007 daripada http://pkukmweb.ukm.my/~penerbit/jurnal_pdf/jdidik27-01.pdf
- Hawthorne, S. (2007). How best to teach writing skills: A review of the research into effective ways of teaching writing. *English in Aotearoa*, 62: 27-35.
- Mahzan Arshad. (2003). *Pendidikan literasi Bahasa Melayu: Satu pendekatan bersepadu*. Kuala Lumpur: Utusan Publications & Distributors Sdn. Bhd.
- Marohaini Yusoff. (2004). *Siri kajian bahasa perlakuan dan proses menulis karangan Bahasa Melayu*. Kuala Lumpur: Penerbit Universiti Malaya.
- National Center of Educators Statistic. (2003). Dlm. McMaster, K. & Espin, K. (2007). Technical features of curriculum-based measurement in writing. A literature review. *The Journal of Special Education*, 41 (2): 68-84.
- Nawi Ismail (2002). Permasalahan dalam penyampaian isi karangan. *Pelita Bahasa*, 14 (8): 44-45.
- Nawi Ismail (2006). Masalah ketidakberkesanan pengajaran dan pembelajaran Bahasa Melayu. *Pelita Bahasa*, 20 (2): 22-24.
- Shahabuddin Hashim & Rohizani Yaakub (2003). *Psikologi pembelajaran dan personaliti*. Bentong: PTS Publications & Distributors Sdn.Bhd.
- Suppiah Nachiappan (2006). *Penggunaan gaya bahasa dan pemprosesan informasi dalam penulisan karangan melalui analisis hermeneutik*. Tanjung Malim: Penerbit Universiti Pendidikan Sultan Idris.
- Taylor, K.E. (2000). *Using folktales*. Boston: Cambridge University Press.
- Zulkifley Hamid (2005). *Penilaian pengajaran dan pembelajaran Bahasa Melayu*. Kuala Lumpur: Dewan Bahasa & Pustaka.